

זוהר היומי

זוהר דברים – דף רס"א ע"ב

פרשת ואתחנן

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (רס"א ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

ההיא מלה כד בקדמיתא, לא הוה זכיל עלמא למיהוי חריב לבתר, ואינון הוו קיימין לדרי דרין.

תרגום לעברית

ומשום כך, ואת תדבר אלינו. לא רוצים בכח עליון שלמעלה, אלא ממקום של הנקבה ולא יותר, ואת תדבר אלינו וגו'. אמר משה, ודאי החלשתם את כחי, החלשתם כח אחר, שאלמלא לא התרחקו ישראל וישמעו כל אותו דבר כמו בתחלה, לא היה יכול העולם להיות חרב אחר כך, והם היו קיימים לדורי דורות.

טקסט הזוהר

דהא בשעתא קדמיתא מיתו. מאי טעמא. בגין דהכי אצטריך, דהא אילנא דמותא גרים. לבתר דחיי (דחיו) וקמו וקא סגו, ובקא קודשא בריך הוא לאעלא לון לאילנא דחיי, דקאים על ההוא אילנא דמותא, בגין למיהוי קיימין לעלמין, אתרחק ולא בעו, כדין אתחלש חילא דמשה עליהו, ואתחלש חילא אחרא. אמר קודשא בריך הוא, אנא בעינא לקיימא לכו באתר עלאה, ולא תדבקא בחיים, אתון בעיתון אתר דנוקבא שריא. ובגין כך, לה אמור להם וגו'. כל חד יתה לנוקביה, ויתיחד בה.

שְׁהָרִי בַשָּׁעָה רִאשׁוֹנָה מֵתוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּךְ צָרִיךְ, שְׁהָרִי עֵץ הַמּוֹת גָּרָם. אַחֲרֵי שֶׁחִיו וְקָמוּ וְהִתְרַבּוּ וְרָצָה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהַכְנִיֵסם לְעֵץ הַחַיִּים שְׁעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ עֵץ הַמּוֹת כְּדִי לְהִיּוֹת קִיּוּמִים לְעוֹלָמִים, הִתְרַחֲקוּ וְלֹא רָצוּ, וְאִזּוּ נִחַלְשׁ כַּח מֹשֶׁה עֲלֵיהֶם וְנִחַלְשׁ כַּח אַחֲרֵי. אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲנִי רָצִיתִי לְקַיֵּם אֶתְכֶם בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן וְלִהְדָּבֵק בַּחַיִּים - אַתֶּם רָצִיתֶם מָקוֹם שִׁשְׁרוּיָהּ הַנִּקְבָּה, וְלָכֵן לָךְ אָמַר לָהֶם וְגו'. כָּל אֶחָד יִלָּךְ לַנִּקְבָּה שְׁלוֹ וְיִתְיַחַד עִמָּה.

טקסט הזהור

וְעַם כָּל דָּא, כִּיּוֹן דִּישְׁרָאֵל לֹא עָבְדוּ, אֲלֹא בְדַחֲלִיו עֲלָא דְהוּה עֲלִיָּהוּ, לֹא אֶתְמַר עֲלִיָּהוּ, אֲלֹא מִי יִתֵּן וְהִיָּה לְכַבֵּם זֶה לָהֶם וְגו'. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, כָּל מֵאן דְּעָבִיד מִלָּה, וְלָבֹא וְרַעוּתִיהָ לֹא שׁוּי לְסִטְרָא בִּישָׂא, אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ בִּישׁ, הוֹאִיל וְלֹא עָבִיד בְּרַעוּתָא, עוֹנָשָׂא לֹא שְׁרִיָּא עֲלֵיהָ. וְלֹא כְּפַר נָשׁ אַחֲרָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא דָאִין לִיה לְבִישׁ. (דְּבָרִים ה) וְאַתָּה פֹּה עֲמוּד עֲמָדִי. מִהֲכָא, אֶתְפָּרֵשׁ מִכָּל וְכָל, מֵאַתְתִּיהָ, וְאַתְדָּבֵק וְאַסְתָּלֵק בְּאַתָּר אַחֲרָא דִּדְכוּרָא, וְלֹא בְּנוֹקְבָא. וְכָאֵה חוֹלְקָא דְמֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא, דִּזְכָּה לְדַרְגִּין עֲלִיּוֹן, מִה דְלֹא זָכָה בְּרַ נָשׁ אַחֲרָא לְעֲלָמִין. עַל דָּא כְּתִיב, (קֹהֶלֶת ז) טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמְלֹט מִמָּוֶה. מֵאִי טוֹב. דָּא מֹשֶׁה. דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ב) כִּי טוֹב הוּא. וּבְגִין דְּהוּה טָב, סָלִיק לְדַרְגָּא אַחֲרָא עֲלָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת ג) כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, עוֹמֵד עָלָיו דִּיִּיקָא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין כִּי טוֹב הוּא, וְטוֹב הוּא דְכוּרָא.

תרגום לעברית

וְעַם כָּל זֶה, כִּיּוֹן שִׁישְׁרָאֵל לֹא עָשׂוּ אֲלֹא בְּפִיחָא עֲלִיּוֹן שְׁהִיָּה עֲלֵיהֶם, לֹא נֶאֱמַר עֲלֵיהֶם, אֲלֹא מִי יִתֵּן וְהִיָּה לְכַבֵּם זֶה לָהֶם וְגו'. מִכָּאן לְמַדְנוּ, כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה דְבָר, וְלָבֹא וְרַצוֹנוֹ לֹא שָׁם בְּצַד הָרַע, אִף עַל גַּב שֶׁהוּא רַע - הוֹאִיל וְלֹא עָשָׂה בְּרַצוֹן, לֹא שׁוּרָה עָלָיו עֲנָשׁ, וְלֹא

כאדם אחר, והקדוש ברוך הוא לא דן אותו לרע. ואתה פה עמד עמדי. מכאן נפרד מכל וכל מאשתו, ונדבק ועלה במקום אחר של הזכר, ולא בנקבה. אשרי חלקו של משה, נביא האמת, שזכה לדרגות עליונות, מה שלא זכה אדם אחר לעולמים. ועל זה כתוב, (קהלת ז) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. מה זה טוב? זה משה, שכתוב (שמות ב) כי טוב הוא. ומשום שהיה טוב, עלה לדרגה אחרת עליונה. ועל זה כתוב (שם ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. עומד עליו דווקא. מה הטעם? משום כי טוב הוא, וטוב הוא זכר.

טקסט הזוהר

ואי תימא, דהא אמר רבי יהודה, הא דוד דכתיב ביה טוב, כמה דאת אמר (שמואל א טז) וטוב ראוי, אמאי לא הוה יתיר. אמר ליה וטוב ראוי כתיב. טוב ראוי, דא דאיהו חיזו לאסתכלא, הכי הוה דוד. טוב ראוי, הוה טוב דאיהו חיזו. ובמשה כתיב טוב הוא ממני, והכא טוב ראוי. ועם כל דא, בתרווייהו הוה אחיד, דהא דא בדא אחיד. ומשה לבתר דהוה טב, סליק למחוי גופא איש. (דברים כ"ג) איש האלהים, (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.

תרגום לעברית

ואם תאמר שהרי אמר רבי יהודה, הרי דוד שכתוב בו טוב, כמו שנאמר (שמואל א טז) וטוב ראוי, למה לא היה יותר? אמר לו, כתוב וטוב ראוי. טוב ראוי זה שהוא מראה להסתכל, כך היה דוד. טוב ראוי - היה טוב שהוא מראה. ובמשה כתוב טוב הוא ממני, וכאן טוב ראוי, ועם כל זה בשניהם היה אחיד, שהרי זה בזה אחיד. ומשה, אחר שהיה טוב, עלה להיות גוף איש. (דברים לג) איש האלהים. (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.

אמר רבי יהודה, בכל עובדיו, בעי בר נש לשואה לקבליה לקודשא בריה הוא, והא אוקימנא מלה. רבי יהודה לטעמיה, דאמר רבי יהודה, האי מאן דאזיל בארחא, יכוין לתלת מלין, ועילא מנהון צלותא, ואף על גב דצלותא יתיר עלאה מפלא, תרי חברי או תלתא דלעאן במלי דאורייתא. דהא לא מסתפי, בגין דשכינתא (ס"א ועילא מנהון צלותא, ועלאה מכלהו, חברייהא במלי דאורייתא. דהא שכינתא) אשתתפא בהדייהו. (כי הא ד) רבי אלעזר ורבי חייא הוו אזלי בארחא, אמר רבי אלעזר (ס"א חייא) כתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור. וכי עד השתא פשיטי הוו מההוא עור. אין. אלא מאני לבושי קר הוו. אמר ליה רבי חייא, אי הכי לא אתחזון להו אפילו כתנות עור. וכי תימא דעד לא חאבו אלבישו להו, לא. אלא לבתר דחבו כתיב, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וגו'.

תרגום לעברית

אמר רבי יהודה, בכל מעשיו צריך האדם לשים כנגדו את הקדוש-ברוך-הוא, והרי בארנו את הדבר. רבי יהודה לטעמו. שאמר רבי יהודה, מי שהולך בדרך יכוין לשלשה דברים, ועליון מכלם זו התפלה. ואף על גב שתפלה יותר עליונה מהכל, שני חברים או שלשה שעוסקים בדברי תורה, שהרי לא יפחדו, כי השכינה (ולמעלה מהם תפלה, ועליונה מכלם, חברים בדברי תורה. שהרי השכינה) משתתפת עמם. (כמו זה ש) רבי אלעזר ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי אלעזר, כתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור. וכי עד עכשו מפשטים היו מאותו העור? כן. אלא כלי לבושי כבוד היו. אמר לו רבי חייא, אם כן לא ראוי להם אפילו כתנות עור. ואם תאמר שעד שלא חטאו הלבישו אותם - לא. אלא אחר שחטאו כתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וגו'.

אמר ליה, הכי הוא ודאי, בקדמיתא הו' כגוונא דלעילא, ומתפשט מן גווי דלתתא, והוה נהורא דלעילא אסחר עליהו. ולבתר דחבו, אהדר לון כגווי דהאי עלמא, ואעבר מנייהו גווי דלעילא. מה כתיב. ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם מגוונא דהאי עלמא. כתיב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבשתם כתנות, התם כגוונא דלעילא. הכא כגוונא דלתתא. התם כתנות שש, הכא כתנות עור. ואף על גב דאיהו הכי, שפירא דאינון לבושים סליק על כלא. (בראשית ג) ותפקחנה עיני שניהם (בטיפסא) (בעפושא) דהאי עלמא, מה דלא הוה קודם, דהו' משגחין ופקחין לעילא. לזמנא דאתי כתיב, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו'. זמין קודשא בריה הוא לאפקחא עינין דלא חכימין, ולאסתכלא

אמר לו, כך זה בודאי. בהתחלה היו כמו שלמעלה, ומפשטים מהגונים שלמטה, והיה האור העליון סובב עליהם. אחר שחטאו החזירם בצורות העולם הזה, והעביר מהם הצורות שלמעלה. מה כתוב? ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם מצורת העולם הזה. כתוב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבשתם כתנות. שם כגון עליון, כאן כגון תחתון. שם כתנות שש, כאן כתנות עור. ואף על גב שכה הוא, היפי של אותם לבושים עלה על הכל. ותפקחנה עיני שניהם (בראשית ג). (בצורת) (בדפוס) העולם הזה, מה שלא היה קדם שהיו משגיחים ופוקחים למעלה, לעתיד לבא כתוב (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו'. עתיד הקדוש ברוך הוא לפקח עינים של אנשים לא חכמים, ולהסתכל בחכמה עליונה ולהדבק במה שלא נדבקו בעולם הזה, כדי שידעו את רבונם. אשרי הצדיקים שיזכו לאותה חכמה, שאין חכמה כאותה חכמה, ולא ידיעה כאותה ידיעה, ולא דבקות כאותה דבקות.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

